Κυριακὴ ΙΖ΄ Ματθαίου
(Ματθ. ιε΄ 21-28)

(29η Ἰανουαρίου 2012)

Ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ διήγηση, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, περιγράφει τὴν ἀποκαλυπτικὴ συνάντηση τοῦ Κυρίου μὲ μιὰ ἄγνωστη Χαναναία γυναῖκα. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος στὴν περικοπὴ αὐτὴ ἀναφέρεται σ' ἕνα ἔργο τοῦ Ἰησοῦ ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς Παλαιστίνης, θέλοντας νὰ τονίσει μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὅτι ὅλα τὰ ἔθνη καὶ οἱ λαοὶ τῆς γῆς βρίσκονται στὸ σχέδιο τῆς θείας Οἰκονομίας γιὰ τὴ σωτηρία.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος, ποὺ περιγράφει καὶ αὐτὸς τὸ ἐπεισόδιο, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν «Ἑλληνὶς Συροφινίκισσα τῷ γένει». Δηλαδὴ ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ γηγενῆ εἰδωλο-λάτρισσα, ἡ ὁποία εἶχε ἀκούσει γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ ἔσπευσε νὰ Τὸν συναντήσει ἐκμεταλλευόμενη τὴ ἐπίσκεψή Του στὰ μέρη της.

Δοκίμαζε μεγάλη συμφορὰ καὶ ὁ πόνος συνέτριβε τὴν καρδιὰ της, γιατὶ ἡ θυγατέρα της ἦταν σὲ πολὺ ἄσχημη κατάσταση ὑποφέροντας ἀπὸ τὶς δαιμονικὲς δυνάμεις. Θὰ ἦταν πολὺ ἐνδια-φέρον καὶ συγχρόνως πολὺ ὠφέλιμο νὰ παρακολουθήσουμε τὸν διάλογο τοῦ Κυρίου μὲ τὴν Χαναναία καὶ νὰ περιγράψουμε, κατὰ δύναμιν, τὰ στάδια ἀπὸ τὰ ὁποῖα πέρασε ἡ προσωπικὴ σχέση της μαζὶ Του, ὥσπου νὰ φθάσει νὰ λάβει τὸ ποθούμενο, δηλ. τὴν θεραπεία τοῦ παιδιοῦ της.

Ἀρχικὰ παρατηροῦμε ὅτι ὁ Εὐαγγελιστὴς χρησιμοποιεῖ τὸ ρῆμα «ἐξέρχομαι» τόσο γιὰ τὸν Ἰησοῦ ὅσο καὶ γιὰ τὴν δύστυχη γυναῖκα. Βλέπουμε δηλαδὴ πὼς γιὰ νὰ συναντηθοῦν ὁ Θεὸς καὶ ὁ ἄνθρωπος σὲ μιὰ κοινωνία προσωπικὴ εἶναι ἀπαραίτητη ἡ «ἔξοδος» καὶ τῶν δύο. Ποιὰ εἶναι ὅμως ἡ «ἔξοδος» τοῦ Θεοῦ καὶ ποιὰ τοῦ ἀνθρώπου; Ἡ «ἔξοδος» τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ἐνανθρώπησή Του. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ὀλίγον πρὸ τοῦ πάθους μᾶς διαβεβαίωσε «ὅτι ἐγὼ παρά τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον. ἐξῆλθον παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον» (Ἰω ιστ΄27-28). Καὶ ἡ ἔξοδος τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν τελεία ἀπάρνηση τοῦ ἑαυτοῦ του, τὴν ἔλλειψη ἐμπιστοσύνης στὶς δικές του ἀσθενεῖς δυνάμεις καὶ ἱκανότητες καὶ τὴν ὁλοκληρωτικὴ ἐγκατάλειψή του στὴν ἀγαθὴ καὶ φιλάνθρωπη πρόνοια τοῦ Θεοῦ.

Στὴν συνέχεια τῆς περικοπῆς ἀκούγεται ἡ θερμὴ ἱκεσία της. Κραυγάζει στὸν Κύριο

λέγοντας: «Ἐλέησόν με Κύριε, Υἱὲ Δαβίδ, ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται.» Πρόκειται γιὰ ὁμολογία ποὺ μόνο τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ μποροῦσε νὰ ἀποκαλύψει στὴν καρδιά της. Ὁμολογεῖ τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ ἀποκαλῶντας Τον Κύριο, ὁμολογεῖ τὴν μεσσιανικότητά Του ὀνομάζοντάς Τον Υἱὸ Δαβίδ, τὴν στιγμὴ ποὺ οἱ συμπατριῶτες Του Ἰουδαῖοι Τοῦ ἀρνοῦνται τὴν ἰδότητα αὐτὴ καὶ τέλος ζητεῖ τὸ ἔλεός Του γιὰ τὴν ἴδια καὶ ὄχι ἄμεσα γιὰ τὴν κόρη της.

Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα ἀρχίζει ἡ σκληρὴ δοκιμασία της. Τὸ πρῶτο σκαλοπάτι ποὺ καλεῖται νὰ ἀνεβεῖ εἶναι αὐτὸ τῆς σιωπῆς τοῦ Θεοῦ. «Ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον». Μερικὲς φορὲς μοιάζει ὁ οὐρανὸς νὰ εἶναι κλειστός. Μερικὲς φορὲς ὁ ἐλεήμων καὶ εὔσπλαγχνος Θεὸς μοιάζει νὰ μὴν ἀκούει, σὰν νὰ μὴν Τὸν ἀγγίζουν τὰ προβλήματά μας, σὰν νὰ μὴν βλέπει ὅτι πονάει ἡ ψυχή, ὅτι ὑποφέρει, ὅτι ἔχει μεγάλη ἀνάγκη.

Ἀκολουθεῖ ἕνα δεύτερο στάδιο. Μετὰ τὴν παρέμβαση τῶν μαθητῶν καὶ τὴν παράκλησή τους νὰ τὴν ἀπολύσει, ὁ Κύριος λύει τὴν σιωπή Του καὶ λέει κάτι ἀλλὰ κατὰ τρόπο ποὺ ἀποκλείει ὁποιαδήποτε βοήθεια πρὸς αὐτὴν τὴν ταλαίπωρη γυναῖκα «Οὐκ ἀπεστάλην εἰ μὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραήλ». Ἐγὼ δὲν ἦλθα στὸν κόσμο παρὰ μόνο γιὰ τοὺς Ἑβραίους καὶ αὐτὴ εἶναι ξένη καὶ ἀλλόθρησκη. Ἐδῶ πλέον καλεῖται ἡ Χαναναία νὰ ἀνέβει ἕνα ἀκόμα σκαλοπάτι πιὸ δύσκολο ἀπὸ τὸ πρῶτο, αὐτὸ τῆς ἀπορρίψεως. Ἔρχονται στιγμὲς ποὺ αἰσθάνεται κανεὶς βαθιὰ μέσα του τὴν στιγμὴ ποὺ προσεύχεται καὶ προσπαθεῖ καὶ παρακαλεῖ σὰν νὰ ἀπορρίπτεται, σὰν νὰ μὴν εἶναι ἀπὸ τοὺς εὐνοημένους, σὰν νὰ μὴν εἶναι ἀπ’ αὐτοὺς ποὺ ἀγαπᾶ ὁ Θεός, ὅτι εἶναι ἕνας κάποιος ἄλλος, καὶ ὁ Θεὸς δὲν εἶναι γι’ αὐτὸν εἶναι γιὰ τοὺς ἄλλους.

Μεγάλος πειρασμὸς καὶ μεγάλη δυσκολία. Τί κάνει ὅμως ἡ Χαναναία;

Ἐπιμένει στὴν προσωπικὴ κοινωνία της μὲ τὸν Χριστό. Δηλαδὴ ἐνῶ μέχρι τώρα πήγαινε πίσω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ, τώρα ἔρχεται μπροστά Του, πέφτει στὰ πόδια Του καὶ τοῦ λέγει: «Κύριε, βοήθει μοι».

Καὶ ἡ ἀπάντηση τοῦ Κυρίου ποὺ φαίνεται καθοριστικὴ γιὰ τὴν σωτηρία καὶ τὴν ὑπερύψωση τῆς Χαναναίας, τὴν ἀνεβάζει στὸ τρίτο σκαλοπάτι τῆς δοκιμασίας της. Ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ Χριστοῦ ἐξέρχεται ἕνας λόγος σκληρὸς καὶ προσβλητικός, ἀταίριαστος μὲ τὴν γνωστὴ ἥπια καὶ φιλάνθρωπη φρασεολογία Του: «Οὐκ ἔστιν καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις». Ὁ Κύριος κάνει μιὰ φοβερὴ διάκριση. Μιλεῖ γιὰ «τέκνα» καὶ γιὰ «κυνάρια». «Τέκνα» εἶναι ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ καὶ «κυνάρια» ὁ κόσμος τῶν Ἐθνικῶν. Ἄρτος, οἱ δωρεὲς τοῦ Θεοῦ. Ἐδῶ θὰ

περίμενε κανεὶς νὰ σηκωθεῖ καὶ νὰ φύγει κατασκανδαλισμένη μὲ πολλὴ ἀντίδραση καὶ παράπονο, ὅπως συνήθως ἐνεργοῦμε οἱ ἄνθρωποι. Ἡ Χαναναία οὔτε θίγεται οὔτε ἀποθαρρύνεται, ἀλλά ἀντιστρέφει τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπαντᾶ μὲ τρόπο ποὺ φανερώνει τὸ ἐπίπεδο τῆς πνευματικῆς πορείας καὶ ζωῆς της.

«Ναί, Κύριε, καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν». Καὶ μόλις ὁ Κύριος ἄκουσε αὐτὸν τὸν λόγον ἀνεφώνησε μὲ θαυμασμό: « Ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις! Γεννηθήτω σοι ὡς θέλεις». Καὶ ἡ δαιμονισμένη θυγατέρα τῆς Χαναναίας θεραπεύθηκε ἀμέσως.

Καθὼς ἐδῶ σταματᾶ ἡ διήγηση τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, ἐμεῖς μένουμε κατάπληκτοι μὲ τὴν ἀπόλυτη καὶ ἰσχυρὴ πίστη τῆς Ἑλλη-νίδας γυναίκας ἀπὸ τὴν Χαναάν, ποὺ ξέρει καὶ ἔχει τὴν δύναμη νὰ ταπεινώνεται, νὰ παρακαλεῖ κραυγάζουσα πρὸς τὸν Θεό, νὰ ἐπιμένει καὶ νὰ ὑπομένει, μέχρις ὅτου λάβει τὸ ζητούμενο.

Παρουσιάζεται μπροστὰ στὸν Ἰησοῦ ταπεινὰ χωρὶς θράσος καὶ ἀπαιτητικότητα, χωρὶς ἐγωϊστικὸ θέλημα γιὰ τὴν ἱκανο-ποίηση τοῦ ἀνθρωπίνου αἰτήματός της. Αἰσθανόταν ἀσήμαντη μπροστὰ στὴν ἁγιότητα τοῦ Κυρίου, ἄξια ἀπόρριψης καὶ περιφρόνησης μὰ μὲ ἀκλόνητη τὴν πίστη ὅτι ὁ λόγος Του, ὅποιος καὶ νὰ ἦταν, ἦταν γι’ αὐτὴν λόγος ζωοποιός. Ἔτσι γίνεται ἄξια νὰ τελεσθεῖ τὸ θαῦμα στὴ ζωὴ τὴν δικιά της καὶ τῆς πάσχουσας θυγατέρας της.

Ἂν θλελουμε καὶ ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, στὰ σοβαρὰ νὰ βροῦμε τὸν Θεὸ καὶ νὰ ἔχουμε μιὰ λυτρωτικὴ συνάντηση μαζί Του, νὰ εἴμαστε ἀποφασισμένοι ὅτι ἡ ψυχή μας λίγο–πολὺ θὰ περάσει τὰ στάδια αὐτὰ «τῆς σιωπῆς», «τῆς περιφρονήσεως», καὶ «τῆς προσβολῆς» ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ.

Στὴν δύσκολη αὐτὴ ὥρα θὰ χρειασθεῖ νὰ ὁπλισθοῦμε μὲ τὰ πνευματικὰ ἐφόδια τῆς Χαναναίας γυναίκας, τὴν ἀληθινὴ πίστη καὶ τὴν βαθειὰ ταπείνωση. Ἔτσι θὰ ἐπιτύχουμε νὰ συναντήσουμε τὸν Κύριο, νὰ ἔχουμε αἴσθηση τῆς χάριτος καὶ παρουσίας Του στὴ ζωή μας καὶ ἡ καρδιά μας θὰ ἀρχίσει νὰ γίνεται τόπος τῆς ἐμφανείας τοῦ Θεοῦ.

π. Μ.Μ.